verliefd

Licht van mijn leven. Ik stapte vandaag bus 21 uit. Het was op het midden van de dag. En wat een heerlijke dag! Het was twaalf uur, onze fantastische zoon sliep net. De miezelregen aaide de haartjes op mijn hand en ik dacht aan jou. De mensen dansten en huppelden van en naar het station, en ik dacht aan jou. Ik was op weg naar de bibliotheek in de hoop Stijloefeningen van Raymond Queneau te vinden, en ik dacht aan jou. Je was er niet, maar ik dacht aan jou. En zo was jij er toch bij. Onze zoon sliep. Had ik dat al gezegd? Ja dat had ik al gezegd, maar wat doet het er toe, want ik dacht aan jou. Niets doet er toe, zo lang ik maar aan jou kan denken. Ik liep zingend over de planken, langs de bouwputten. De bouwvakkers beneden zongen met mij mee. Wij zongen voor jou.

Voor de bibliotheek kwam er een vrouw op me af. Ze excuseerde zich in het Engels met een Frans accent. En ik dacht aan jou. Jouw lelieblanke huid, jouw groengrijze ogen, jouw siennabruine haar, golvend tot iets over je lieve schoudertjes, jouw lieve neusje, jouw misschien nog wel lievere oortjes, of nee, dat is onmogelijk, alles is even lief aan jou. Ze vraagt waar het postkantoor gebleven is. Ze laat me een briefje zien. (Jouw lieve handjes!) Ik zeg dat ze bij de Raadhuisstraat moet zijn. Ze kijkt om en rent een auto achterna die zich achteruit rijdend van ons verwijdert. En ik denk aan jou.

Op de tweede ga ik op zoek naar Stijloefeningen. Maar het is nergens te vinden. Ik kijk nog even op de computer. Volgens de online catalogus is er wel een exemplaar aanwezig, ik kijk nog een keer, een bijzonder vriendelijke medewerker kijkt met mij mee. Maar niks. De jongen zegt dat ik een mailtje naar het magazijn moet sturen. Dat doe ik. Even later krijg ik een mailtje terug. Het boek is inderdaad aanwezig en wel op de tweede verdieping. Waar ik de hele tijd had gekeken. Is dat niet ontzettend grappig?

Vlak voordat ik thuis ben, koop ik op het Bos en Lommerplein de schattigste schoentjes die je je kunt voorstellen. De zon is gaan schijnen, de vogeltjes zingen om jou te eren. Kom snel thuis liefje. Dan kan ik in je ogen verdrinken, dan kan ik me in je haren verstoppen, dan kan ik je geur opsnuiven, dan kunnen we met z'n drietjes de wereld wat mooier maken. Wacht geen seconde langer en ben hier.

verliefd

Licht van mijn leven. Ik stapte vandaag bus 21 uit. Het was op het midden van de dag. En wat een heerlijke dag! Het was twaalf uur, onze fantastische zoon sliep net. De miezelregen aaide de haartjes op mijn hand en ik dacht aan jou. De mensen dansten en huppelden van en naar het station, en ik dacht aan jou. Ik was op weg naar de bibliotheek in de hoop Stijloefeningen van Raymond Queneau te vinden, en ik dacht aan jou. Je was er niet, maar ik dacht aan jou. En zo was jij er toch bij. Onze zoon sliep. Had ik dat al gezegd? Ja dat had ik al gezegd, maar wat doet het er toe, want ik dacht aan jou. Niets doet er toe, zo lang ik maar aan jou kan denken. Ik liep zingend over de planken, langs de bouwputten. De bouwvakkers beneden zongen met mij mee. Wij zongen voor jou.

Op de tweede ga ik op zoek naar Stijloefeningen. Maar het is nergens te vinden. Ik kijk nog even op de computer. Volgens de online catalogus is er wel een exemplaar aanwezig, ik kijk nog een keer, een bijzonder vriendelijke medewerker kijkt met mij mee. Maar niks. De jongen zegt dat ik een mailtje naar het magazijn moet sturen. Dat doe ik. Even later krijg ik een mailtje terug. Het boek is inderdaad aanwezig en wel op de tweede verdieping. Waar ik de hele tijd had gekeken. Is dat niet ontzettend grappig?

Voor de bibliotheek kwam er een vrouw op me af. Ze excuseerde zich in het Engels met een Frans accent. En ik dacht aan jou. Jouw lelieblanke huid, jouw groengrijze ogen, jouw siennabruine haar, golvend tot iets over je lieve schoudertjes, jouw lieve neusje, jouw misschien nog wel lievere oortjes, of nee, dat is onmogelijk, alles is even lief aan jou. Ze vraagt waar het postkantoor gebleven is. Ze laat me een briefje zien. (Jouw lieve handjes!) Ik zeg dat ze bij de Raadhuisstraat moet zijn. Ze kijkt om en rent een auto achterna die zich achteruit rijdend van ons verwijdert. En ik denk aan jou.

Vlak voordat ik thuis ben, koop ik op het Bos en Lommerplein de schattigste schoentjes die je je kunt voorstellen. De zon is gaan schijnen, de vogeltjes zingen om jou te eren. Kom snel thuis liefje. Dan kan ik in je ogen verdrinken, dan kan ik me in je haren verstoppen, dan kan ik je geur opsnuiven, dan kunnen we met z'n drietjes de wereld wat mooier maken. Wacht geen seconde langer en ben hier.